

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstablen, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 24. Den 15. September 1872. Pris: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Eldste George Q. Cannon.

holdt i Salt Lake City, Søndag den 14de Juli 1872.

(Fra „Deseret News“.)

Jeg vil læse lidt af Johannes Evangelium 3die Kapitel:

„Men der var en Mand af Pharisæerne, han hede Nikodemus, en Overste iblandt Jøderne. Han kom til Jesum om Natten og sagde til ham: Mester! vi vide, at du er en Lærer kommen fra Gud; thi Ingen kan gjøre de Tegn, som du gør, uden Gud er med ham. Jesus svarede og sagde til ham: sandelig, sandelig siger jeg dig: uden Nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige. Nikodemus siger til ham: hvorledes kan et Menneste fødes, naar han er gammel? Mon han kan anden Gang komme ind i sin Moders Liv og fødes? Jesus svarede: sandelig, sandelig siger jeg dig: uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige. Hvad som er født af Kjødet, er Kjød; og hvad som er født af Aanden er Aand. For-

undre dig ikke, at jeg sagde til dig: det bør Eder at fødes paany. Veiret blæser, hvorhen det vil, og du hører dets Susen, men du ved ikke, hvorfra det kommer, og hvor det farer hen; saaledes er det med Hver, som er født af Aanden. Nikodemus svarede og sagde til ham: hvorledes kan dette ske? Jesus svarede og sagde til ham: er du en Israels Lærer og ved ikke dette? Sandelig, sandelig siger jeg dig: vi tale det, vi vide, og vidne det, vi have set; og I anname ikke vort Vidnesbyrd. Dersom jeg siger Eder de jordiske Ting, og I ikke troe, hvorledes skulle I troe, om jeg sagde Eder de himmelske?“

Eldste Schönsfeld, som talte i Formiddag, gjorde nogle Bemærkninger over det evige Evangelium, der bliver forlynt af Eldsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige; han sagde, at Ingen

funde annamme fuldkommen Saliggjorelse, som stod udensfor denne Kirke og dette Præstedomme, som er oprettet i de sidste Dage. Han forklarede ikke, eller havde maaske ikke Tid til at tydeliggøre, hvorfor denne Saliggjorelse ikke kan erholdes paa andre Betingelser, end de, som Herren har foreskrevet os. Mange, som lytter til, naar vore Ældster fremlægger for dem Livets og Saliggjorelsens Principer, ville uidentvivl komme til det Resultat, naar Læren ikke er fuldkommen udviklet for dem, at vi ere et meget ensidigt og ubarmhjertigt Folk, idet vi troe, at blot nogle Faa af den store Mængde, som har besø�tet denne Klode, skulle blive frelste, medens den store Masse, som staær udenfor vor Kirke, er forbunden til et evigt Helvede.

Aarsagen til, at saa Mange fostre denne Idee, er fordi de have draget deres egne Slutninger af vore Ældsters Prædikener, og indbilde sig, at vi opfattede Skrifstens Udsagn paa samme Maade som de, og at Folgerne ville blive, at Enhver, som ikke er lydig til Evangeliet, saaledes som vi prædike det, vil blive nedstyret i det evige Helvede, som næsten alle Sekter troe er til. Men den Mand eller Kvinde, som troer dette, beviser os, eller rettere sagt Evangeliet en stor Uretfærdighed. Vi troe, at Gud vor himmelfste Fader er baade en retfærdig og en barmhjertig Gud, en Gud, som er taalmodig og overbærende med al sin Haands Gjerning. Vi kunne ikke med vor Opfattelse af Herrrens Karakter troe saaledes, som vore Venner indbilde sig med Hensyn til deres Bestemmelsessted, som doe udensfor vor Kirke; thi dette vilde være ganske usforeenlig med og modsat til Alt, hvad vi hænde angaaende Herrrens Karakter — den Gud, om hvem vi kunne læse i Bibelen, og som er Fader til vor Herre og Frelser Jesum Kristum.

Vi troe, hvad Jesus siger, at „denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneslene elskede mere Mørket end Lyset; thi deres Gjerninger vare onde.“ Dette er Dommen, under hvilken Menneskeslægten skal lide. Dommen skal blive dem tildeel, der fornægte Lyset, som udsendes til alle Nationer paa Jordens. Vi troe, at hvor ingen Lov er, der er heller ingen Overtrædelse. De Mennesker, der aldrig have hørt Evangeliet eller havt dets Principer fremlagte for dem, kunne ikke drages til Ansvar, fordi de ikke have adlydt samme. Det er en Sandhed, som indførpes Enhver, der forstaer Evangeliet, at disse, for hvem Evangeliet er forkyndt, maa adlyde samme, imodsat Falb, ville de være under Dommen. Fordommelsen kom ikke over Indbyggerne i Noah Dage, forend han havde forkyndt dem Herrens Billie og formonet dem til Omvendelse. Noah gif ud paa Herrens Besaling som en Retfærdigheds Prædikant og gav Folket tilhænde, at Dommen vilde komme over dem, der som de ikke omvendte sig. Og Herren inspirerede, ledede og styrkede ham i hans Prædiken og Advarsel til dem, at de, naar Herren i sin Retfærdighed led Syndfloden komme og bortrydde dem af Jordens, ikke stulde have nogen Undskyldning. Herren har altid sendt Profeter til Menneslene for at advare dem og lede dem til Omvendelse, forend han har sendt sine Straffedomme. Guds Son kom til Joderne og prædikede Evangeliet for dem, og hans Disciple blev udsendte over hele Jodeland med det samme Budstab. Gærindre Allesammen Frelserens klagende Udraab over Jerusalem, da han sagde: „Hvorofte vilde jeg forsamle dine Born, ligerviis som en Hone forsamlar sine Skysslinger under Bingerne! Og I vilde ikke.“ Joderne vilde ikke annamme ham som Guds Son eller som en Saliggjor-

relsens Budsender, der havde Magt og Myndighed til at udfolde Evangeliets Principer for dem, hvilket, hvis de var lydige til det, vilde sikre dem en evig Salighed. Han udraabte et Ve over mange Byer i dette Land og sagde, at dersom der havde været udfort saa mange Undergjerninger i Sodoma og Gomorrah, som i disse Stever, da vilde disse Byers Indbyggere have ombendt sig. Men Joderne i deres Hjerters Haardhed fornægtede ikke blot hans Vidnesbyrd, men udgjod endog hans Blod, og Herrens Forbandelse kom over deres Hoveder. Historien fortæller os, at Dommen som, blev dem forkyndt af Jesus og hans Apostoler, gik bogstavelig i Opfyldeste. Jerusalem blev indtagen af Romerne, af det store og herlige Tempel blev der ikke Steen paa Steen tilbage og Joderne blevne bragte i Fængselsstab; de Ødelæggelser og forfærdelige Ulykker, som Jesus og hans Disciple havde forud forkyndt skulde komme over Joderne, ere alle blevne noigtig opfyldte.

Bed at tage disse Exemplarer i Betragtning, kunne vi see, at Herren, for han har ladet sin retsfærdige Dom gaae over Menneskene, altid har sendt sine Budbærere til at advare dem, deraf maae vi ogsaa forstaae, at naar Evangeliet har været forkyndt af dem, som have Myndighed, og Folket ikke vil annamme det, da ville de selv have Ansvarret paa sig, og Dommen vil være Folgen af at være ulydige. Der er ingen Undstykning eller Maade at undgaae den paa for dem, som have hørt Guds Ejeneres Proklamation. Alle ville blive overbeviste om, ved at læse Bibelen, at det er en stor Farlighed, og at det har forfærdelige Resultater tilfølge at fornægte det Budstab, som Herren sender ved sine Ejenerne til Menneskene. Vi kunne læse fra Begyndelsen til Enden af denne Bog, og vi ville see,

at Herrens Straffedomme ere blevne Enhver tildeel, som ikke omvendte sig og var lydig til Herrens Sendebud. Naar jeg taler om Omvendelse, da mener jeg, at Enhver skal forsage Synden og i al Oprigtighed sky al Last. Der er ingen anden Maade, hvorved Menneskene kunne undgaae den Dom og Straf, som Herrens Ejenerne forkynde dem.

I vor Herres Jesu Kristi Evangelium var visse Betingelser fremsatte, og det blev forlangt af Menneskeslægten, at vise Lydighed til de Ordinancer og Lærdomme, som dette Evangelium omfattede, og evig Belsignelse var Lounen, dersom de adlod det. Hvor ofte har jeg ikke tænkt, naar jeg har reist omkring blandt Nationerne, hvor stor Forskjel der er paa Nutiden og den henrundne Tidsalder. I vores Dage kunne vi see utalige Kirker og Legioner af Præster, som prædike, hvad de kalde Herrens Evangelium, og dog fremturer Menneskene i Ugadelighed. Fordum, da Gud sendte sine bemyndigede Ejener for at forkynde hans Budstab til Menneskene, at dersom de adlod og omvendte sig, vilde de erholde et evigt Liv, imodsat Fal'd Fordomme, gik disse Herrens Ord ved hans Ejenerne altid i Opfyldeste og lod ikke vente paa sig, dersom Folket ikke var lydige til hans Ejeneres Ross. Herrens Brede og Straf blev snarlig Enhver tildeel, som fornægtede hans Evangelium. Herren lod sine Ejenerne prædike for dem en Tid, men dersom de foragtede disse hans Ejeneres Vidnesbyrd og Advarsler, da kom hans retsfærdige Dom over dem. Dette har været Tilsædet heelt fra Noahs Dage indtil Johannes den Rabenbærer; og Herrens Fremgangsmaade vil altid være saaledes, naar hans Sons Evangelium i sin Kleenhed og Fylde forkyndes for Nationerne, og hans anerkendte Præstedomme er paa Jordens

Konge og har ståbt alle dens Indbyggere, dersør, naar han befaler sine Skabninger Noget, da maae disse noiagtig efterkomme denne hans Besaling eller lide under Folgen af deres Ulydighed.

Teg har allerede for bemærket, at i Evangeliet er der visse Betingelser, som Herren forlanger, at Enhver skal føge at efterkomme, og dersom vi ere lydige, ville vi erholde Belsignelse, imodsat Fald Dom. Jesus og hans Apostler lærte, at det var nødvendig for Menneskeslægten at troe paa ham som Guds Son, og at hans Navn var det eneste givet under Himlen ved hvilket Menneskene kunde blive frelste. Alle skulde dersør have fuldkommen Tro og Tillid til Jesus og bede til Faderen i hans Navn. Dette er Evangeliets første Betingelse, og saaledes er det forknytnt af Jesus og hans Apostler.

Den næste Betingelse er Omvendelse. Enhver, som har syndt eller udøvet noget Ondt, maa omvende sig og leve et reent og helligt Levnet. De maae ikke alene angre deres Synder og føle Sorg i Samvittigheden over dem, men de maae føge gjore Alt hvad der staer i deres Magt for at beseire det Onde og blive nye at Skabninger. Dersom Nogen har været en Bedrager, en Hore eller Horfarl, en Gudsbespotter, en der har baaret falsk Vidnesbyrd imod sin Nabo eller gjort Indgreb i hans Rettigheder, fort sagt, dersom Nogen har udført en Handling, som den Hellig-Aand, eller vor Samvittighed, som er oplyst ved denne Aand, breider os, da bor vi omvende os og angre vor Synd.

Den tredie Betingelse i Evangeliet er, at de, som troe paa Jesus og have gjort sand Omvendelse, maae føge at faae deres Synders Forladelse. Døden var Straffen for vor Fader Adam. „Paa den Dag du æder deraf, skal du visseligen døe,” dette var Herrens Ord til Adam,

og da han syndede, led han Straffen og døde, og ved ham blev hele Menneskeslægten dodelig, og denne Død vilde have været evig, dersom ikke Guds Son var død for os. Han kom som Verdens Forlösor; han døde for Adams Synder; han var et Forsoningsosser og en Gjenloasnngsbetaling for Alle; han forlod os fra vores Grave og gjorde os delagtige i Opstandelsen. Men han gav sine Disciple den Besaling, at gaae ud og prædike Synders Forladelse og forrette en Ordinance, ved hvilken alle lydige Troende vilde faae deres Synder tilgivne, og denne Ordinance var Daaben. Ikke en Ren-selje af Kjødets Ureenhed, men en god Samvittigheds Pagt med Gud, som Apostlen Paulus siger: Enhver maa vide Lydighed til denne Ordinance. Jesus, detrene og hellige Væsen viste os et Empel, idet han gik hen og lod sig dobe.

Da Johannes dopte i Jordans Flod, kom Jesus til ham og forlangte at blive dobt. Men Johannes formeente ham det og sagde: „Teg harer Behov at dobes af dig, og du kommer til mig. Men Jesus svarede og sagde til ham: tilsted det nu; thi saaledes bor det os at fuldkomme Alt, hvad Det er. Da tilstedte han ham.“ Jesus gik ned i Vandet, blev dobt af Johannes, og det første Bevis, vi have i den hellige Skrift paa, at han var Guds Son, var ved denne Leilighed; thi da han var dobt neddalede den Hellig-Aand over ham som en Due, og en Rost hørtes fra Himlen; som gav den forsamlede Folkemængde det Vidnesbyrd, at Jesus var Guds højelistede Son. Han, endskjønt han var uden al Synd, blev dobt, fordi vi skulde efterfolge hans Fodspor, og hans Disciple administrerede denne Ordinance til alle omvendte Troende.

Dette var en Forberedelse til en anden Ordinance, som vi kunne læse om i Bibelen, og som blev udført paa Alle,

der havde vist Lydighed til de andre Be tingelser, som jeg allerede har anført, nemlig Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Det er øste blevet mig fortalt, at denne Ordinance alene blev forrettet paa dem, som varer bestilkede til Præster, og at den ikke var bestemt for Lægsolf. Men ved Gjennemlæsning af Bibelen finde vi ikke et Ord, som for svarer denne abstrakte Idee, men derimod ganstæ det Modsatte; thi der staar tydelig strevet, at denne hellige Handling skal administreres paa Enhver, som er indlem met i Kirken, imodsat Falb har man ikke erholdt den Hellig-Aands Gave. Til Bevis for Rigtigheden af denne Paastand, kunne I blot læse Apostlernes Gjerninger 8de Kapitel, der ville I finde en Beret ning om Philippus's Mission i Byen Sa maria. Man kan deraf see, at Philippus havde Fuldmagt og Myndighed til at prædike og dobe, men ikke til at forrette alle Ordinancer. Jeg troer, at han havde den samme Myndighed som Johannes den Dober, nemlig Fuldmagt til at dobe, men ikke til at give Haandspaalæggelse for den Hellig-Aand. Vi finde, at Johannes prædikede, at der vilde komme En efter ham, hvis Skotvinge han ikke var værd at løse, som vilde dobe med den Hellig-Aand og Ild. Johannes dochte med Vand, men forrettede ingen anden hellig Handling; thi han manglede Fuldmagt til at udføre nogen anden Ordinance. Philippus synes at have havt den samme Myndighed. Da Apostlerne i Jerusalem hørte, at Indbyggerne i Sa maria havde annammet Evangeliet, som Philippus havde forkyndt dem, sendte de to Apostl;r til dem; thi endskjønt Samaritanerne varer dochte med Vand, havde de endnu ikke erholdt den Hellig-Aand; Herrens Ejendom holdt Bon med dem og lagde sine Hænder paa deres Hoveder, og de annammede den Hellig-Aand. Der er

intet Bevis for, at Apostlerne kunst lagde deres Hænder paa dem, der varer bestilkede til Prædikanter; men Alle, som varer dochte af Philippus, uden Hensyn til Kjøn eller Livsstilling, bleve deelagtige i denne hellige Handling.

Et andet Eksempel, der tjener til videre at bekræfte dette, kunne vi finde i Apostlernes Gjerninger 19de Kapitel. Vi læse der, at Paulus drog igjennem de øverste Egne af Landet og kom til Ephesus, og der fandt han nogle Disciple, som sagde, de varer blevne dochte med Johannes Daab, men da han spurgte dem, om de havde erholdt den Hellig-Aand, svarede de: „Vi have ikke engang hort, at der er en Hellig-Aand.“ Derpaa see vi, at de bleve dochte i Jesu Navn, og Paulus, som besad den fornodne Fuldmagt, lagde sine Hænder paa dem, den Hellig-Aand kom over dem, de talede i fremmede Tongemaal og profeterede. Mange andre Beviser kunne anføres, men det gjøres ikke nødvendig. Af det, som allerede er sagt, kunne vi lære, at det første Princip i Evangeliet, er Troen paa Jesum Kristum, det andet er Om vendelse fra Synden og det tredie er Daab til Syndernes Forladelse.

„Hvad!“ figer Gen: „Behöver jeg at gaae i Daaben? Kan jeg ikke gaae til Jesu Kors og faae mine Synder astoede i hans Blod?“ Jeg twivler ikke paa, at de Nationer og Generationer, som have levet i Uvidenhed angaaende det sande Evangelium og langt bortsjet net fra dem, der havde Myndighed til at forrette deis Ordinancer, jo have faaet deres Synder astoede; thi Herren har paa Grund af deres Trofasthed havt Barnehjertighed med dem og antaget dem i deres Ydmighed. Jeg nærer ikke den ringeste Twivl angaaende dette; ikke desomindre, Ingen kan erholde sine Synders Forladelse, naar Jesu Evangelium i

sin Neenhed og Fylde er blevet dem forkyndt, uden at folge den Wei, som Herren har viist os, og denne er at blive dobt af Gen, som har Fuldmagt fra Faderen til at udføre denne hellige Ordinance.

Tænk om jeg, med mit Begreb om Evangeliet, idag stod udenfor Guds Kirke, og jeg skulle sige: „Jeg vil ikke blive dobt til mine Synders Forladelse; thi min Fader og Bedstefader vare gode Methodister, Presbyterianere, Baptister eller af en anden Sekt, og disse fortalte mig, at de følte, at de havde det Nette, og jeg troer de havde deres Synder afrensede i Jesus Blod og af denne Aarsag vil jeg ikke efterkomme Daabs-Ordinancen, der bliver mig forkyndt som nødvendig til Salighed, men vil søge mine Synders Forladelse paa samme Maade som min Fader og Bedstefader,” hvordan troer I saa det vilde gaae mig? Troe I Gud vilde tilgive mig mine Synder? Der vilde ikke være nogen Forladelse for et saadant Individ her i dette Liv. Lyset er kommet til Verden; Herren har aabenbaret til Menneskene det sande Princip, hvorved Enhver kan faae sine Synder tilgivne, nemlig Daaben; og naar dette Princip bliver dem forkyndt, og Menneskene fornægte det, da vil Dommen være Følgen, og Befignelserne, som Herren lod tilflyde dem, som, endskindt de levede i Uvidenhed om Evangeliet og dets Ordinancer, alligevel vare ydmyge for Herren og offrede ham sine sonderknuste Hjerter, ville ikke blive dem tilbeel, der fornægte hans hellige Evangelium og ikke ville være lydige til dets Ordinancer.

Nu komme vi til det fjerde og sidste Indlemmelses-Princip i Jesu Kristi Evangelium, og dette er Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Nogle sige: „Det er aldeles umuligt for en Mand at erholde den Hellig-Aand, som ikke er dobt

til sine Synders Forladelse og faaer Haandspaalæggelse.“ I Apostternes Gjerninger 10de Kapitel, kunne vi læse om en Hovedsmand ved Navn Kornelius. Han annammende den Hellig-Aand og var ikke dobt. Naar dette har været mulig for Gen, hvorfor skulle det være umuligt for en Anden? De, som nære nogen Tvivl angaaende dette, kunne læse Beretningen om Kornelius, og de ville finde, at Gud, ved at tildele Kornelius den Hellig-Aand, uden først at være dobt og uden Haandspaalæggelse, gjorde dette i et føregent Dniemed. Kornelius var den første Hedning, til hvem Evangeliet blev prædiket. Den fremherstende Tro blandt Disciplene, der som Foder havde arvet denne Tro fra deres Førsædre, var, at Hedningerne skulle ikke have det Privilgium at nyde Evangeliets Befignelser, og at det laae udenfor deres Pligt at administrere dets Ordinancer for dem. Erindre, hvad Peter sagde, da Kornelius annammende den Hellig-Aand — denne uomstaarne Mand — og hans Huus, som de troede havde staet aldeles udenfor Alt som var af Evangeliet — „mon Nogen kan formene Vandet, at disse ikke skulle dobes, som have annammet den Hellig-Aand ligesom og vi?“ Denne hellige Handling, der blev Kornelius og hans Huus tildeel, ansorte Peter som et Bevis for, at Daaben skulle forrettes for ham og hans Huus, saavel som for enhver troende, omvendt Hedning og ikke for Foderne alene. Dette i Forbindelse med Synet, som Peter havde, idet en Dug blev nedsladt fra Himlen, „i hvilken var alle Slags af Jordens firefodde Dyr og vilde og krybende Dyr og Himlens Engle;“ hvilke Dyr Peter blev befalet til at slachte og æde, havde forlaget alle de Fordomme, som Peter og hans Troessæller forhen havde næret, nemlig at Evangeliet kun var bestemt for Foderne. Og da han

saae, at Kornelius tilligemed hele hans Huus blev velsignet med den Hellig-Aand, spurgte han sine Medbrodre, om der var nogen Hindring for, at disse bleve dochte, og han dochte dem.

Kornelius sagde ikke, som saa Mange udentvivl vilde sige idag: „Vi have annamet den Hellig-Aand, og dette er et Bevis for, at vi ere antagelige i Guds Øine, og Daaben er os til ingen Nytte.“ Hundreder ville sige i vores Dage: „Troer I, at Herren vilde sjænke os sin Hellig-Aand, dersom vores Syndere ikke bare os tilgivne?“ Men dette var ikke tilfældet med Kornelius, endstjordt han havde hørt Evangeliet af Peters Mund og annamet den Hellig-Aand, saa troede han alligevel, at det var nødvendigt for ham at blive dobt i Vandet til sine Synders Forladelse; og han efterkom Ordinansen, og derpaa lagde Herrens Ejendomme udentvivl deres Hænder paa hans Hoved og indlemmede ham som et Medlem i Kirken, idet denedbad over ham den Hellig-Aands Velsignelser, som skulle lede ham ind i al Sandhed.

Mine Brodre og Søstre, dette er den eneste Frelsningssplan, der er forkyndt i Bibelen. Der gives ingen anden Maade, hvorved Menneskene kunne blive frelsede. Dette er Veien, som Jesus og hans Apostoler betraadte. Dette er Verdommen, som disse hellige Mænd forkyndte. Og naar Evangeliet bliver prædiket af dem, der have Fuldmagt fra Herren, da vil den Hellig-Aand altid folge Administrationen af dets guddommelige Ordinancer. Dets Gaver og Velsignelser ville blive Menneskene, som annamme det, tildeel og lede

dem ind i al Sandhed, og Herrens Kraft vil folge dem. De ville kjende Gud; thi han er den samme Gud idag som igaar, den samme Gud for Kristi Fodsels som ester samme, og dersom vi ere lydige til de samme Bud, som vores Forfædre adlod for dom, og Evangelietz Ordinancer blive forrettede af dem, som have Myndighed af Gud, da vil dets Gaver og Kræster sikkertlig blive dem tillagte, der ere lydige; thi Guds Kjærlighed til hans Born er den samme nu som i gamle Dage.

Jesus siger, i sin Tale til Nikodemus: „Uden at Nogen bliver født paa ny, kan han ikke see Guds Rige.“ Dette satte Nikodemus i Forlegenhed; thi han forstod ikke hvad Frelseren meente og gjorde ham deraf et andet Spørge-maal, hvortil Frelseren svarede: „sandelig, sandelig siger jeg dig: uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ Nu, mine Søbstende, hvorledes kan et Menneske blive født af Vand? Vi vide, at Fodsler er en Gjennemgang fra et Element i et andet; deraf naar et Menneske skal fødes af Vand, da maa det nedskænkes deri og gaae fra et Element i et andet. Saaledes er det ogsaa med Aandens Fodsels. Den Mand eller Kvinde, som fødes af Aanden, maa aldeles indhylles af denne. Jesus siger, at en Mand kan ikke see Guds Rige, uden han bliver født paa ny, endvidere siger han, at Ingen kan indkomme i Guds Rige, uden han bliver født paa ny af Vand og Aand, ikke alene af Aand, men ogsaa af Vand.

(Fortsættes Side 376.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Emigranterne.

Det er os en Glæde at kunne meddele „Stjernens“ ærede Læsere, at vore Emigranter, ialt 260 Sjæle afreiste herfra København Fredag den 30te August Kl. 1 Eftermiddag med Dampskibet „Cato“. Indsæbningen var begünstiget af det herligste Vejr og foregik i al Rø og Orden. Flere Tilskuere varer som sædvanlig tilstede for at overvære Afreisen, men de forholdt sig ganste rolige og besvarede ikke vore Søfende i ringeste Maade. En eller Anden gjorde sine Bemærkninger og udtalte sin Forundring over, at de Allesammen varer saa glade og forniede ved at forlade deres Fædreland, og at Familier bøde hverandre Farvel og skiltes uden at følde en eneste Taare; men i Modsatning til Sorg ved Skilsmissen, saae man kun Glæde og Tilfredshed.

Når vore Venner hændte den Følelse, som besøjeler vore Søfende ved Tanken om at komme hjem til Zion, vilde de ikke undre sig over, at de Hellige droge bort fra deres Fædreland med saa glade Hjertter og opromite Sind.

I blandt Emigranterne varer følgende Missionærer fra Utah: Eldste Chr. Madsen, Præsident for Aarhus Konference; Eldste P. O. Thomassen, Oversætter paa „Stjernens“ Kontor; Eldste A. C. Gruie, Præsident for Linköping Konference og Eldste Mons Andersen, Omreisende i Kristiania Konference. Alle disse Brødre have virket med Trofasthed og Ridkærhed i deres forskellige Virkefædre. De vende tilbage til Zion ledsgagede af vore gode Ønsker for deres fremtidige Lykke og Besvignelse og de Helliges Agtelse og Kjærlighed.

Afløsning og Befstykelse.

Eldste Chr. Madsen, der har præsideret over Aarhus Konference i 1 År og 2 Maaneder, er afløst med Tilladelse at reise hjem til Zion og Eldste C. F. Schade er beftillet i hans Sted. Eldste Mons Andersen, Omreisende i Norge omrent 2 År, ligeledes løst og tilladt at emigrere til sit hjem i Utah. Eldste P. O. Thomassen, som har været Medhjælper paa „Skandinaviens Stjernes“ Kontor i 2½ År, løst med Tilladelse at reise hjem til Zion og Eldste H. K. Olsen er beftillet i hans Plads.

K. Petersen,
Præsident for den Skandinaviske Mission.

(Fortsat fra Side 375.)

Hvori bestaaer denne Fodsel af Vand og Aand? Jeg har allerede forklaret det for Eder — nemlig Daab til Syndernes Forladelse. Vi skulle begraves med Kristus ved Daaben, fra hvilken Begravelse vi opstaae i Lighed med hans Opstandelse og blive født af Vandet. Derpaa annamme vi den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse og paa den Maade, blive vi født af Aanden. Og lad mig sige Eder det samme som Broder Schonfeld sagde i Forniddag, at uden en Mand er lydig til dette Evangelium og disse Ordinancer, kan han ikke indkomme i Guds Rige.

Dette er et haardt Sprøg, og Mange ville maaste sige, det er strengt og ubarmhjertigt. Det kan ikke hjælpe. Disse ere Frelserens egne sande og retsfærdige Ord, og kan ikke feile.

Jeg har ikke Ret til at sige, at et Menneste kan komme i Guds Rige paa anden Maade end denne, men maa derimod bestemt vidne med Jesus: „Uden Nogen bliver født paa ny af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“

Mu opstaaer det Spørgsmaal, hvordan skal det gaae de mange Millioner, som ere døde uden at have hørt Kristi Navn? En siger: „Mine Forsædre ere ikke fødte paa ny af Vand og Aand, hvor ville disse gaae hen?“ Jeg veed, at dette er et Spørgsmaal, som er kommen op i Manges Hjerter, og hvor stærkt appelerer det ikke til deres Følelser, naar de blive bekjendte med Evangeliet. De ihukomme deres elstede Slægtinge og Venner, som ere døde uden Kundstab om Evangeliet, og de ville gjøre Alt for deres Frelse, ja den blette Tanke, at disse ikke kunde

blive frelste, vilde forbritte hele deres Liv. Kunne vi være lykkelige, Søskende, ved den Tanke, at vi have erholdt en Verdom, som vil ophøie os i Guds og Lammiets Nærverelse, hvor vi altid skulle leve i en Lykke og Salighed, der er saa overmaade herlig, saa Apostlen siger: „hvad intet Die har seet, og intet Dre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud harber beredt dem, som ham elste.“ Troe G, vi kunde være lykkelige ved Forsikringen om en saadan Fremtid for Die, dersom der ikke var lagt en Plan, hvorved vore Forsædre og Slægtinge, som ere døde i Uvidenhed angaaende Evangeliet, kunde blive delagtige i den samme Herlighed og Velsignelse? Jeg kunde ikke være tilfreds, ved Tanken om, at mine Forsædre paa Grund af, at de bare døde uden at være født paa ny af Vand og Aand, skulle gaae i Fordørvelse. Jeg vilde hellere arve mindre Salighed og have dem som Deeltagere i samme, end for evig at være skilt fra dem, idet de skulle fordommes til evigt Helvede, om hvilket Sekterne prædike saa meget.

Vi sole os lykkelige ved Kundstab'en om, at dette ikke er Jesu Evangelium; thi dette lærer, at Enhver skal dommes efter det Lys han har annammet. Som jeg allerede før har ansøgt og nu vil gjenstage: „Dette er Dommen, at Lyset kom til Verden, men Menneskene elstede Morset mere end Lyset.“ Apostlen siger: „thi hvor der ikke er Lov, der er heller ikke Overtrædelse. Menneskene kunne aldrig drages til Ansvar for det, som de var i Uvidenhed om. Gud vil aldrig henbøsse sine Skabninger til evig Fortabelse, fordi de ikke adlod hans Sons Evangelium, som aldrig blev dem forkyndt; og den,

som paastaaer og forsvarer en saadan Idee, nærer den mest bedrageriske og falske Ansuelse, som kan optænkes mod noget Væsen. At sige, at disse Hedninger, der have gjennemstreiset denne Bjerge og Dale, forend vi kom her, som aldrig have hørt Kristi Evangelium blive dem forkyndt, og de utallige Myriader af Hedninger, i andre Lande, der ere døde uden mindste Kundskab om Evangeliet, skulde blive fordomte til evig Fortabelse, til et evigt Helvede, hvor de skulde hensmægte i en forsædlig Sammer og Glendighed, fordi de ikke havde adlydt det Evangelium, som aldrig blev prædiket for dem, er en af de største og syggeste Udtalelser, som kan udkomme af et Menneskes Mund, angaaende vor Faders Karakteer.

Seg troer ikke paa en saadan Gud; han er ikke den Gud om hvem vi kunne løse i Bibelen, og som jeg tilbeder. Seg tilbeder en Gud, som er kjærlig og barmhertig, der er fuld af megen Missundhed. Bibelen lærer os, at Gud er Kjærlighed; og jeg kan ikke troe, at den Gud, der besidder saa megen Kjærlighed og Barmhertighed, kunde behandle sine uvidende Born paa en saadan Maade. Nei! Evangeliet lærer os noget Andet end dette. Det lærer os, at Herrens Frelsningsplan er ikke indstrænket til denne Tid alene, men ligesom han er evig, saa er ogsaa hans Kjærlighed og Missundhed evig mod hans Skabninger. Seg har ikke Tid i Estermiddag at forklare Eder mere med Hensyn til denne Øjenstand. Fortsagt i Bibelen kunne Enhver, som ønsker nærmere Oplysning angaaende Frelsningsplanen, finde den tydelig bestreven.

Hvem ere de, som ere under Fordommelsen; og som behøve at nære Frygt angaaende samme? Mænd og Kvinder, der leve paa den Dag, da Evangeliet bliver forkyndt, som hører det og foragte dets Kraft. Guds Brede vil optænkes

imod dem, og de ere stillede i langt farligere Omstændigheder, end dem der doe i Uvidenhed om Kristus. Jesus siger; at det var bedre for en saadan Mand, om en Mollesteen hang om hans Hals, og han var nedsenket i Havets Dyb, et andet Sted siger han, at det var bedre, om en saadan Mand aldrig var født. Hvorfor? Fordi han fornægter Lyset og Sandheden, som fremlægges for ham.

Seg er forvisset om, at de Sidste Dages Hellige have et større Ansvar paa sig, end noget andet Folk paa Jordens Overflade. Menneskene forundre sig over, hvorfor vi have lidt saa meget Ondt og ere blevne saa haardt forfulgte. Seg troer, det var fordi vi vare ikke ydmige nok for Herren, og ikke fordi, at Menneskene, som gjorde dette, solte sig retsærdiggjorte. Herren provede dem og lod dem have deres frie Willie, og deres onde Handlinger bragte dem selv under Fordommelsen. Vi have aldrig havt nogen Forfolgelse eller Plage, uden til vort eget Bedste, og vi have et større Ansvar paa os, end noget andet Folk paa Jorden, da vi ere komne til Kundskab om Evangeliet. Tufinder, som leve her i disse Dale, kunne vidne, at de have erholdt den Hellig-Aland. De befjende, at de bleve delagtige i den Hellig-Aland i det samme Land, hvor de annammede Evangeliet; de sige, at den Kjærlighed, som de have til hverandre, der bevirker, at de boe tilsammen i Fred og Enighed, ere Frugterne af den Hellig-Aland; som er beseglet paa dem; de forsvikre, at Herren har aabenbaret til dem, at dette er Jesu Evangelium. Seg veed, at der er Tufinder idag, der, hvis de havde Tid og Leilighed, vilde staae op og vidne, at dette er Sandheden, at Gud har lært dem den, og at de have Kundstabten derom, formedelst den Hellig-Aands Kraft.

Naar Menneskene komme til den Over-

bevisning, da have de et Ansvar, som ikke den har, der ikke er kommen til den Kundstab. Paa Grund heraf, ere vi forpligtede til at vandre retteligen frem for Herrens Aasyn. Vi maae holde os rene; vi maae være hellige; vi maae være ærlige og ikke underkue hverandre; vi maae ikke sige falsf Bidnesbyrd imod Mogen; vi maae ikke forsomme vores Pligter mod Gud eller hverandre indbyrdes, dersom vi ikke søger at efterkomme dette, da vil Guds Vrede optændes imod os, og vi ville være strafflydige. Herren vil domme Enhver i Forhold til det Lys, han har erholdt; og han vil belonne Enhver efter de Gjerninger, han har gjort i Kjødet. Et oplyst Menneste vil blive draget til storre Regnstab end en uvidende Hedning. Og den Mand, som har hørt Evangeliets Rost, vil have mere at svare for, end den, som aldrig hørte det forklyndt.

Jeg sagde, at Tiden vilde ikke tillade mig længere at dyøle ved den Plan, der var lagt til Frelse for dem, som døde uden Kundstab om Evangeliet; ikke desmindre Herren har lagt en Plan, hvorved, idé, der ere døde i Uvidenhed angaaende hans Sons Evangelium, kunne have dets Ordinancer forrettede for dem. Jeg ønsker blot at henpege til et Skrifsted i Bibelen, som I i en ledig Stund kunne læse. I første Korinthier 15de Kapitel siger Paulus i sin Betragtning over de Dodes Opstandelse: „Hvad monnede ellers gjøre, som dobes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? hvi dobes de da for de Døde?“ Dette er Noglen til et meget vigtigt Princip. Paulus forstod udentvivl hermed et Princip, hvorved de Levende kunde dobes for de Døde, altsaa den Levende kunde være Stedsfortræder for de Døde paa samme Maade, som Jesus var vor Stedsfortræder og Frelser, idet han blev offret for vores Synder.

Paulus, idet han omtaler Opstanden, henpeger ogsaa til denne Ordinance, som synes at have eksisteret i Kirken og været forrettet af de Hellige soldum. Det var ikke nødvendig at blive døbt for de Døde, dersom de Døde ikke opstod. Dette er et væsentligt Punkt i hans Argument; og der er mange andre Skrifststeder, der bevise, at Kristi Evangelium er i stand til at naae og bevirke deres Frelse, der doe uden at have hørt Evangeliet. Peter siger angaaende Jesus: „han, som vel led Doden efter Kjødet; men blev levendegjort ved Aanden; i hvilken han gik bort og prædikede for Aanderne, som var i Forvaring, dem, som soldum varer gjensidige, der Guds Langmodighed ventede i Noah Dage.“ Jeg vil anfore et andet Skrifsted for at vise, at Jesus gik ikke direkte til Faderen efter sin Dod paa Korsset.

I Sidste-Dages Hellige forstaae eller burde forstaae, at Frelseren gik ikke sienblikkelig til Faderen, som saa Mange troe. Efter hans Opstandelse, da Maria kom til Graven for at søger efter sin Herres Legeme og ikke fandt det, troede hun, at det var bortstjalet. Da hun saae en Mand i Hauen og troede det var Gartneren, spurgte hun ham, hvor han havde lagt Jesus. Da Manden talte til hende og kaldte hende ved Navn, gjenkjendte hun Frelseren, og i sin Glæde sprang hun hen for at omsfavne ham, men han forbod hende og sagde: „ror ikke ved mig; thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gak til mine Brodre og siig dem: jeg farer op til min Fader og Eders Fader, og til min Gud og Eders Gud.“ Dette stete paa Søndag, den tredie Dag efter hans Begravelse, og er forklaret af Apostlen Peter, som siger, at Jesus soer ned i Aandernes Hængsel og prædikede for dem, der var i Forvaring siden Noah Dage. Der er

ogsaa et andet Skrifsted hos Peter, som beviser dette, men jeg vil ikke berøre det nu. Jeg har allerede sagt saa meget, at vi Sidste-Dages Hellige behøve ikke at nære nogen Frygt med Hensyn til dem, der do uden Kundskab om Evangeliet. Og vi kunne i Sandhed sige, at Frelse fun kan erholdes paa den Maade, som

Herren har forestrevet os — nemlig ved at vise Lydighed til vor Herres Jesu Kristi Evangelium og esterfolge hans Godspor.

Maa Gud hjælpe os til at være trofaste og klynde til Sandheden alle vore Dage, uden Hensyn til Verdens Omstætninger, og tilsidst frælse os i sit Rige, er min Bon i Jesu Navn, Amen.

Notits.

Breve ere ankomne fra Brodrene Chr. Madsen og P. O. Thomassen, der giver os den glædelige Esterretning, at vore Emigranter i god Behold aulob Queenstown den 4de September; af Mangel paa Plads blive ingen af disse Meddelelser optagne i „Stjernen“ denne gang.

Innehold.

Side.	Side.
Tale af Eldste George Q. Cannon 369. Nedaktionens Bemærkninger . . . . 376.	Tale af Eldste George Q. Cannon (Fortsat.) 377.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle Kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. C. Bording.